ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру

м. Івано-Франківськ «16» вересня 2026 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Івано-Франківській області полковник юстиції Мельник Святослав Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22016090000000113 від 21.07.2016 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Зновенко Дар'ї Ігорівні, 13.04.1980 р.н., українці, уродженці м. Луганськ, Луганської області, зареєстрованій за адресою: Луганська обл., м. Луганськ, вул. Лашина, буд. 186, кв. 138, громадянці України, раніше не судимій, паспорт ЕН 284727-

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- ч. 1 ст. 111 КК України, тобто у вчиненні державної зради, а саме: діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України; переході на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України (в редакції Закону № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014);

- ч. 1 ст. 258-3 КК України, тобто в участі в терористичній організації, іншому сприянні діяльності терористичної організації.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Зновенко Д.І.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України – Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на

права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі – АР Крим), Донецька та Луганська області, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади російської федерації та службових осіб з числа керівництва ЗС російської федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Оцінюючи реалізацію проголошеного в Україні Євроінтеграційного курсу розвитку держави через практичну підготовку та подальше підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом як реальну загрозу економічним та геополітичним інтересам російської федерації, упродовж 2013 року у представників влади російської федерації, у тому числі, службових осіб Міністерства оборони російської федерації (далі – МО російської федерації), Генерального штабу Збройних Сил російської федерації (далі – ГШ ЗС російської федерації), матеріали щодо окремих з яких виділені в інші провадження, виник спільний злочинний умисел на вчинення задля захисту інтересів російської федерації протиправних дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, розглядаючи елементами такої загрози втрату впливу російської федерації на політичні та економічні процеси в Україні, поглиблення співпраці України з НАТО та високу ймовірність денонсації угод щодо тимчасового перебування Чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ російської федерації) на території України в Автономній Республіці Крим та в місті Севастополі (далі - АР Крим), вказані представники влади російської федерації вирішили в разі невідворотності вказаних демократичних процесів, які відбувалися в Україні, поєднуючи свої дії з політичними, дипломатичними, економічними та інформаційними заходами реалізувати вказаний злочинний умисел шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів ЗС російської федерації, у тому числі, дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим, а також із залученням інших осіб, у тому числі громадян України та російської федерації та вчинення інших злочинів. При цьому вказані особи співучасники злочину усвідомлювали суспільно небезпечний характер таких своїх дій, передбачали заподіяння такими діями значних матеріальних збитків державі Україна, українському народові та інші тяжкі наслідки, в тому числі, в разі спротиву військовій агресії у виді загибелі людей, та бажали їх настання.

Враховуючи надзвичайно вигідне геополітичне розташування території АР Крим, яка дає змогу контролювати Південь російської федерації, акваторії Чорного та Азовського морів, має найбільше військово-стратегічне значення серед інших територій України, вказаними представниками влади російської федерації було прийнято рішення розпочати планування та підготовку для ведення агресивної війни проти України саме з території АР Крим, яку передбачалося окупувати та анексувати. При цьому, було враховано і те, що на цій території вже дислокувалися підрозділи ЧФ російської федерації, що сприяло б найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС російської федерації поряд з іншими елементами гібридної агресивної війни.

Для приховування збройного вторгнення на територію України та подальшого виправдання своїх дій вказаними особами співучасниками злочину було прийнято рішення активно використати протестний потенціал населення окремих регіонів України, в тому числі Донецької та Луганської областей, для організації та проведення незаконних сепаратистських проросійських референдумів на шкоду територіальної цілісності та недоторканості України. Кінцевою метою ведення агресивної війни проти України на території півострова Крим, Луганської та Донецької областей передбачалося відторгнення окупованих територій від України шляхом організації та проведення псевдореферендуму та подальше їх приєднання до складу російської федерації, тобто їх анексія.

Для забезпечення схвалення та підтримки громадянами російської федерації, у тому числі десятками тисяч російських громадян, котрі проживали в межах дислокації російських гарнізонів ЧФ російської федерації на території АР Крим, та жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь на шкоду суверенітету і територіальної цілісності та недоторканості України, представники влади російської федерації на виконання спільного злочинного плану з грудня 2013 року по лютий 2014 року організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, при цьому вказуючи на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України, подаючи викривлену інформацію щодо подій, які відбувались в Україні, здійснюючи спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних настанов, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави України з європейським вектором розвитку, підбурюючи до міжетнічних конфліктів та розпалюючи сепаратистські настрої серед населення південно-східних регіонів України. При цьому, підживлювались антиукраїнські та проросійські настрої серед населення АР Крим, розпалювалась міжнаціональна ворожнеча, усіляко нагніталися ксенофобські настрої серед російськомовних жителів Криму, Донецької та Луганської областей.

Ретельно відслідковуючи внутрішньополітичну обстановку в Україні та реагуючи на її загострення, з метою ефективної та оперативної реалізації злочинного умислу та контролю за його виконанням, керівництвом МО російської федерації у період січня-лютого 2014 року було доведено до відома інших співучасників злочину з числа підлеглих військовослужбовців ЗС російської федерації, в тому числі ЧФ російської федерації, основні стратегічні замисли розробленого в ГШ ЗС російської федерації злочинного плану щодо військової окупації та подальшої анексії АР Крим, Луганської та Донецької областей шляхи його реалізації, необхідна кількість сил та засобів для втілення задуму в життя та відбулося розподілення за кожним із них окремо відведених ролей в залежності від посад, котрі вони обіймали, та напрямків

організації військової служби, за які відповідали, було доведено порядок взаємодії з правоохоронними органами та іншими службами російської федерації, на яких покладалося забезпечення виконання інших супутніх завдань.

Завершивши всі необхідні дії з планування та підготовки розв`язування та ведення агресивної війни на території України, оцінюючи внутрішньополітичну кризову обстановку в Україні як найбільш сприятливу, усвідомлюючи реальний ризик втрати зовнішнього контролю над внутрішніми політичними процесами в Україні, починаючи з 20 лютого 2014 року для безпосередньої реалізації злочинного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об`єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії з боку російської федерації території АР Крим на вказану територію України розпочато збройне вторгнення регулярних військ російської федерації з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У подальшому відбулася тимчасова окупація збоку російської федерації частини території України АР Крим, яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20 лютого 2014 року, а також анексія російською федерацією цієї частини території України шляхом проголошення 11 березня 2014 року на території АР Крим «Республіки Крим» суверенною державою, організації та проведення 16 березня 2014 року незаконного «загальнокримського референдуму», направленого на повалення територіальної цілісності та недоторканості України, підписання 18 березня 2014 року «Договору про прийняття до російської федерації «Республіки Крим» і створення у складі російської федерації нових суб`єктів» та його ратифікацію Радою Федерації Федеральних Зборів російської федерації 21 березня 2014 року, прийняття 21 березня 2014 року Федерального Конституційного Закону російської федерації № 6-ФКЗ, яким прийнято до російської федерації «Республіку Крим» та утворені в складі російської федерації нові суб`єкти «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь».

У березні-квітні 2014 року у м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

Після окупації 07.04.2014 м. Луганська та всієї території Луганського району представниками збройних формувань російської федерації фактично узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління в усіх сферах життєдіяльності громади селища, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення.

27 квітня 2014 року групою сепаратистів захоплено будівлю УСБУ в Луганській області та проголошено т. зв. «Луганську народну республіку».

У подальшому, на тимчасово окупованій території Луганської області, всупереч законодавству України, 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання

«Про підтримку акту про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «луганська народна республіка» (далі - «ЛНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (так звані «органи державної влади «ЛНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Надалі представниками самопроголошеної «ЛНР», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (т.зв. «органы государственной власти ЛНР») та силові органи.

18 травня 2014 року на тимчасово окупованій території Луганської області представниками т. зв. «ЛНР» прийнято документ з ознаками нормативності «конституция луганской народной республики». Відповідно до вказаного документу, одним із так званих «органів влади ЛНР» є «народный совет луганской народной республики — парламент луганской народной республики», котрий є постійно діючим вищим та єдиним законодавчим (представницьким) органом державної влади «луганской народной республики», обирається на п'ять років та складається із 50 депутатів.

У результаті вищезазначених подій частина території Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань російської федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів російської федерації на території Луганської області так званої «ЛНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» №1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

З метою забезпечення режиму окупації, протидії діяльності органів державної влади України, самопроголошеною «народною радою луганської народної республіки» 30.06.2014 прийнято закон «Про прокуратуру» № 17-1.

Згідно з ч. 1 ст. 3 Закону України «Про прокуратуру» від 05.11.1991 за № 1789-XII, який діяв до 15.07.2015 (далі - Закон України «Про прокуратуру»), повноваження прокуроров, організація, засади та порядок діяльності прокуратури визначаються Конституцією України, цим Законом, іншими законодавчими актами.

Крім того, ст. 4 Закону України «Про прокуратуру» передбачено, що діяльність органів прокуратури спрямована на утвердження верховенства закону, зміцнення

правопорядку і має своїм завданням захист від неправомірних посягань: закріплених Конституцією України незалежності республіки, суспільного та державного ладу, політичної та економічної систем, прав національних груп і територіальних утворень; гарантованих Конституцією, іншими законами України та міжнародними правовими актами соціально-економічних, політичних, особистих прав і свобод людини та громадянина; основ демократичного устрою державної влади, правового статусу місцевих Рад, органів самоорганізації населення.

Частиною 1 статті 6 Закону України «Про прокуратуру» визначено, що органи прокуратури України становлять єдину централізовану систему, яку очолює Генеральний прокурор України, з підпорядкуванням нижчестоящих прокурорів вищестоящим.

Згідно з ч. 1 ст. 13 Закону України «Про прокуратуру» систему органів прокуратури становлять: Генеральна прокуратура України, прокуратури Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя (на правах обласних), міські, районні, міжрайонні, районні в містах, а також військові прокуратури.

Всупереч законодавства України, згідно ст. 2 т. зв. «закону про прокуратуру ЛНР», «организация и порядок деятельности прокуратуры луганской народной республики, равно как и полномочия прокуроров определяются конституцией луганской народной республики, настоящим Законом и другими законами, действующими на территории луганской народной республики, международными и межгосударственными договорами (соглашениями)».

У відповідності до ст. 3 т. зв. «закону про прокуратуру ЛНР» «деятельность прокуратуры луганской народной республики направлена на обеспечение верховенства права, законности и правопорядка на территории луганской народной республики, и имеет задачей охрану и защиту от всяких посягательств закрепленного конституцией луганской народной республики государственного устройства и общественно-политического строя луганской народной республики», тобто спрямована на забезпечення діяльності окупаційного режиму на тимчасово окупованій території Луганської області.

Статтею 15 т. зв. «закону про прокуратуру ЛНР» визначено, що «систему прокуратуры луганской народной республики составляют генеральная прокуратура луганской народной республики, прокуратуры городов и районов (в том числе районов в городах с районным административным делением), межрайонные прокуратуры, военная и иные специализированные прокуратуры».

Відповідно до Концепції (основ державної політики) національної безпеки України національна (у тому числі державна) безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема: у безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, непорушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, невідпливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науковотехнологічній); у невитоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом

таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека – це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканність – це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороноздатність означає підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного і суто військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, їх здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Державна зрада може виявитися у таких формах: 1) перехід на бік ворога в умовах воєнного стану або в період збройного конфлікту; 2) шпигунство; 3) надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Перехід на бік ворога означає, що громадянин України надає безпосередню допомогу державі, з якою Україна на той час перебуває у стані війни або збройного конфлікту. В конкретних випадках цей злочин може полягати у вступі на службу до певних військових чи інших формувань ворожої держави (поліції, каральних загонів, розвідки), наданні засобів для вчинення злочинів агентам спецслужб іноземних держав, усуненні перешкод для їх вчинення або наданні зазначеним агентам іншої допомоги.

Надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України - полягає в будь-якій допомозі у проведенні діяльності, направленої на завдання будь-якої шкоди інтересам України.

При цій формі не має значення, як діяла особа - за завданням іноземної держави чи з власної ініціативи. Цією формою охоплюються і випадки, коли особа, за завданням іноземних держав або їх представників, організовує (або вчинює) на шкоду інтересам України будь-який інший злочин проти основ національної безпеки України (наприклад, диверсію, посягання на життя державного чи громадського діяча).

Термін «підривна діяльність» вживається в Деклараціях Генеральної Асамблеї Організації Об`єднаних Націй про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав від 09 грудня 1981 року № 36/103, про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, обмеження їх незалежності й суверенітету від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX) та інших.

Верховний Суд у справі № 759/5737/17 від 21.12.2022 вказав, що у контексті положень ст. 111 КК України підривною діяльністю є дії іноземних держав, іноземних організацій або їх представників, спрямовані на підрив основ національної безпеки України та завдання істотної шкоди суверенітетові, територіальній цілісності, недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України.

Підривною визнається будь-яка діяльність, що пов'язана зі спробою зміни вищих органів державної влади нелегітимним шляхом; із втручанням у міжнародну чи внутрішню політику; зі спробою зміни території чи зниженням обороноздатності України; з ужиттям заходів щодо посилення економічної залежності від інших держав тощо.

Підривною діяльністю є надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України. Це передбачає сприяння їх можливим чи дійсним зусиллям заподіяти шкоду державній безпеці України. При цьому підривною слід визнавати будь-яку діяльність, пов'язану зі спробою зміни системи вищих органів державної влади нелегітимним шляхом, з втручанням у міжнародну або внутрішню політику України, зі спробою змінити її територію або знизити обороноздатність, з ужиттям заходів щодо посилення економічної залежності України від інших держав тощо.

До підривної діяльності, зокрема, належать:

- насильницька зміна чи повалення конституційного ладу, захоплення державної влади;
- розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів, фінансування незаконних збройних формувань на території України, організація інформаційної експансії з боку інших держав;
- організація не передбачених Конституцією України референдумів з територіальних питань.

Надання допомоги як складова способу вчинення державної зради полягає в актив них діях громадянина України, який сприяє іноземній державі, іноземній організації або їх представникам у проведенні підривної діяльності проти України шляхом надання порад, вказівок, засобів чи знарядь або усуненням перешкод.

Державна зрада у формі надання іноземній державі, іноземній організації або їхнім представникам допомоги в проведенні підривної діяльності вважається закінченою з моменту, коли особа фактично почала надавати допомогу іноземній державі, іноземній організації чи їх представникам у проведенні підривної діяльності проти України.

Поняття збройний конфлікт має самостійне правове значення для кваліфікації, якщо такий конфлікт відбувається поза межами воєнного стану – у разі фактичного початку воєнних дій, але ще до оголошення воєнного стану, або взагалі у мирний час. Збройним конфліктом визнається украй гостра форма вирішення суперечностей між державами, що характеризується двостороннім застосуванням воєнної сили.

У ході розвитку подій, пов`язаних з військовою агресією російської федерації та окупацією значної території та населених пунктів Луганської області, Зговенко Д.І. постійно проживала на території вказаної області та відповідно їй були достовірно відомі наведені вище факти розв`язання та ведення російською федерацією агресивних військових дій проти України, здійснення підривної діяльності, захоплення державних установ, організацій та військових частин, оскільки ці події широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації та набули розголосу серед місцевого населення.

За таких обставин громадянка України Зновенко Д.І., маючи вищу юридичну освіту та досвід роботи в органах прокуратури України, як наслідок розуміючи в силу власного вікового та освітнього розвитку те, що військовослужбовці ЗС російської федерації шляхом збройної агресії із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України та здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об`єкти, які мають важливе народногосподарське та оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об`єкти, а відтак – усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, будучи прихильником ідей військово-політичного керівництва російської федерації щодо політичної, ідеологічної, національної нетерпимості та ненависті до Української Нації і державності, підтримуючи антиукраїнські рухи, спрямовані на відокремлення від України частини її території та населення, відстоюючи стійку проросійську позицію, з метою представлення окупаційній владі своєї особистої прихильності, умисно перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, надавши допомогу іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України.

Зокрема, з осені 2014 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Зновенко Д.І., будучи громадянкою України і водночас сповідуючи ідеї військово-політичного керівництва російської федерації щодо політичної, ідеологічної, національної нетерпимості та ненависті до української нації і державності, підтримуючи антиукраїнські рухи, спрямовані на відокремлення від України частини її території та населення, та агресивну ідеологічну мотивацію, включаючи роздмухування такої мотивації в інших, а також з корисливих мотивів та хибного почуття кар`єризму, вирішив використати факт встановлення окупаційної влади на території Луганської області у своїх особистих інтересах, обійнявши посаду в незаконно створеному органі, наділеному функціями незаконного правоохоронного органу – так званій «Генеральній прокуратурі ЛНР».

Таким чином, Зновенко Д.І. вступивши у злочинну змову із невстановленими досудовим розслідуванням представниками держави-агресора, її збройних формувань та окупаційної адміністрації щодо співпраці у невизнанні поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території Луганської області та встановлення окупаційних органів влади на цій території, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, добровільно погодилась на пропозицію таких представників на зайняття посади в незаконно створеному псевдо правоохоронному органі – «генеральної прокуратури ЛНР» та відповідно у квітні 2016 року, точний час досудовим розслідуванням не встановлений, добровільно зайняла в указаному незаконному правоохоронному органі посаду – «слідчого, слідчого управління генеральної прокуратури ЛНР».

У грудні 2017 року (більш точної дати встановити не виявилося можливим) Зновенко Д.І. зайняла посаду «заступника начальника слідчого відділу слідчого управління генеральної прокуратури ЛНР», чим сприяла проведенню іноземною державою, а саме російською федерацією та її представниками, підривної діяльності проти України, спрямованої на заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній, економічній та інформаційній безпеці України шляхом виконання посадових обов'язків посадової особи незаконно

утвореного органу влади у складі терористичної організації т. зв. «луганської народної республіки».

За таких обставин Зновенко Д.І., діючи умисно, ініціативно, без будь-якого примусу, перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, надавши допомогу іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, вчинила державну зраду.

Таким чином, Зновенко Дар'я Ігорівна обґрунтовано підозрюється в державній зраді, тобто діянні умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України; переході на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Крім того, слід вказати, що у березні - квітні 2014 року на території Луганської області України створено терористичну організацію «луганська народна республіка» (далі - «ЛНР»), одним із завдань якої є зміна меж території та державного кордону України в спосіб, що суперечить порядку, встановленому Конституцією України, тобто стійке об'єднання невизначеної кількості осіб, що створене з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якого здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, та в якому її структурні підрозділи здійснюють терористичну діяльність з відома керівників (керівних органів) усієї організації, діяльність якої поширена на території Луганської області.

Чисельні злочини, вчинені представниками терористичної організації «ЛНР» або за їх участі, знайшли своє відображення у зверненнях Верховної Ради України до міжнародних організацій та іноземних держав щодо визнання «ЛНР» терористичною організацією. Зокрема, у Зверненні ВРУ до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором, затвердженому Постановою Верховної Ради України від 27 січня 2015 року за № 129-VII1, та Зверненні до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав-членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою ВРУ від 14.01.2015 р. за № 106-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтриманого Російською Федерацією міжнародного тероризму» від 22.07.2014 р. за № 1597-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» від 21.04.2015 р. за №337-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України» від 22.07.2014 р. за №1596-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами російської федерації та

керівниками терористичних організації «ДНР» та «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян» від 04.02.2015 за №145-VIII.

Указані терористичні організації є стійкою, має чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з планом спільних злочинних дій.

На виконання плану функціонування терористичної організацій «ДНР» та «ЛНР» до її діяльності залучено значну кількість осіб – громадян України, громадян російської федерації та інших держав (досудове розслідування стосовно яких здійснюються в окремих кримінальних провадженнях) із числа радикально налаштованих громадян, зокрема колишніх та діючих військовослужбовців, співробітників правоохоронних органів, представників іноземних громадських організацій.

Указані терористичні організації мають: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організації, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Одним із основних завдань учасників вказаних терористичних організацій є насильницька зміна та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, т. зв. «луганська народна республіка» є стійким об'єднанням невизначеної кількості осіб (більше трьох), яка створена з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якої здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до п. 16 ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною організацією.

Статтями 17 Конституції України визначено, що захист суверенітету територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Положеннями статті 25 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» встановлено, що керівники та посадові особи підприємств, установ і організацій, а також громадяни, які сприяли терористичній діяльності, несуть відповідальність згідно з законом.

В порушення Конституції України, з квітня 2014 року по теперішній час, з метою реалізації злочинного умислу та досягнення зазначених завдань, учасниками терористичної організацій «ЛНР» здійснюються захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів інфраструктури на території Донецької та Луганської областей, акти застосування збройної сили проти держави України, чиниться збройний опір правоохоронним органам України та іншим представникам сил антитерористичної операції у відновленні територіальної цілісності України та забезпеченні правопорядку, вчиняються інші злочини.

Так, 07.04.2014 за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

В подальшому, 13.04.2014 через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України виконувач обов'язків Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», антитерористична операція це комплекс скоординованих спеціальних заходів, спрямованих на попередження, запобігання та припинення терористичної діяльності, звільнення заручників, забезпечення безпеки населення, знешкодження терористів, мінімізацію наслідків терористичної діяльності.

Зокрема, 18.01.2018 Верховною радою України прийнято Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», яким визначено, що збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів Збройних Сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності. Вказана збройна агресія та здійснення тимчасової окупації частини території України здійснюється за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Отже, Верховною радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ЛНР» до терористичної організації, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників вказаної терористичної організації.

Так, відповідно до Закону України «Про боротьбу з тероризмом» терористична діяльність - діяльність, яка охоплює: планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів; підбурювання до вчинення терористичних актів насильства над фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях; організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само як і участь у таких актах; вербування, озброєння, підготовку та використання терористів; пропаганду і поширення ідеології

тероризму; фінансування та інше сприяння тероризму.

Терористичні організації створюються для вчинення діянь, передбачених частинами 1 - 3 ст. 258 КК України, а також інших злочинів терористичної спрямованості, тобто діянь, направлених на залякування населення з метою спонукання держави, міжнародної організації, фізичної чи юридичної особи до прийняття чи відмови від прийняття будь-якого рішення. При цьому, злочини терористичної організації відрізняються від інших споріднених злочинів саме фактором цілеспрямованості залякування населення як засобу досягнення поставленої мети.

Враховуючи вищевикладене, вказана організація «ЛНР» підпадає під зазначені ознаки терористичної організації, має стабільний склад лідерів, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організацій, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Виходячи із системного аналізу положень ст. 28 КК України та ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» терористична організація за своєю правовою природою є одним із різновидів стійких злочинних об'єднань. Установлення наявності чи відсутності у певної групи чи організації ознак такого об'єднання та визначення його виду належить до повноважень суду при ухваленні вироку про притягнення до кримінальної відповідальності фізичних осіб за участь у злочинному об'єднанні, оскільки такі ознаки с обов'язковими елементами складу відповідних злочинів.

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (т.зв. «органи державної влади «ЛНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

При цьому, кожний учасник політичного та силового блоків «ЛНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії російської федерації та насильницька зміна конституційного ладу України.

Всі вище вказані події були достовірно відомі і громадянці України Зновенко Д.І., яка постійно проживала на території вказаної області та відповідно їй були достовірно відомі наведені вище факти розв`язання та ведення російською федерацією військової агресії проти України, захоплення державних установ, організацій та військових частин, оскільки ці події широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації та набули розголосу.

Однак, незважаючи на обізнаність про злочинні дії представників російської федерації та окремих, проросійськи налаштованих представників місцевого населення, у період з осені 2014 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) громадянка України Зновенко Д.І., знаючи про проведення антитерористичної операції на території Луганської області проти представників та учасників терористичної організації «ЛНР», діючи з особистих корисливих та політичних міркувань, з метою представлення окупаційній владі своєї особистої

прихильності, діючи у порушення суверенітету і територіальної цілісності України, порушуючи ст. 17 Конституції України, вирішила прийняти участь в діяльності терористичної організації «ЛНР» шляхом вступу до її структурного підрозділу т. зв. «генеральної прокуратури ЛНР», взявши на себе зобов'язання виконувати завдання та обов'язки вказаного структурного підрозділу терористичної організації.

За таких обставин у квітні 2016 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Зновенко Д.І., перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області, вступила в змову з невстановленими під час досудового розслідування представниками т. зв. «ЛНР» та на їх пропозицію обійняла посаду т. зв. «слідчого, слідчого управління генеральної прокуратури ЛНР».

Продовжуючи свої протиправні дії, у грудні 2017 року, Зновенко Д.І. зайняла посаду «заступника начальника слідчого відділу слідчого управління генеральної прокуратури ЛНР».

Перебуваючи на посаді т.зв. «заступника начальника слідчого відділу слідчого управління генеральної прокуратури ЛНР» Зновенко Д.І. сприяла проведенню іноземною державою – російською федерацією та її представниками підривної діяльності проти України і саме таким чином сприяв діяльності терористичної організації спрямованій на заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності і недоторканності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Таким чином, Зновенко Дар'я Ігорівна обґрунтовано підозрюється в участі в терористичній організації, іншому сприянні діяльності терористичної організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

У сукупності Зновенко Д.І. підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 1 ст. 258-3 КК України.

Старший слідчий в ОВС 1 відділення
слідчого відділу Управління СБ України
в Івано-Франківській області
полковник юстиції **Святослав МЕЛЬНИК**

ПОГОДЖЕНО
Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу обласної прокуратури **Назар РОМАНОВ**

Підозрюваний згідно ст. 42 КПК України має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки отримав, права підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний _____ _____

«____» год. «____» хв. ____ _____ 2026 року

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу
Управління СБ України в Івано-Франківській області.
полковник юстиції **Святослав МЕЛЬНИК**